

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 52. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 23 December 1855. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. IX årgången

Sällsynt rådhighet.

En resande i Hindostan berättar följande exempel på rådhighet.

I närheten af Agra hade ett sällskap unga personer, bland dem flere brittiska officerare, anställt ett jagtparti. De togo hudar och täcken med sig, läto uppslä tält och på en något fri plats i skogen inrätta ett formligt läger.

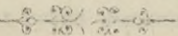
Hästarne bundos vid olika träd, stor eld upptändes och betjenterna voro dels sysselessatta med dennas skötande och dels med beredandet af måltiden, under det att herrarne i grupper rundt omkring stodo eller lågo och pratade, skrattade, sjöngo, drucko eller rökade. Änskönt man var midt uti en indisk skog, d. v. s., omgifven af tusen faror, öfverlemnade sig de muntra, glada jägarne åt det mest o- tvungna lynne.

Plötsligen störtade, som en blix från en klar himmel, en stor kungstiger midt in i kretsen; grep, liksom om han velat utsöka sig en värdig motståndare, en af de vackraste och kraftigaste officerarne vid bröstet och släpade honom med sig in i skogen, innan någon tänkte på att undanrycka ifrån tigern dess byte. Ty då jägarne hade kommit så vidt före att de kunde taga några passande mått och steg, var han redan med sitt offer utom deras område.

Skräcken hade visserligen för ett ögonblick äfven beröfvat den unge officeren all besinning, men knappt vände denna tillbaka, innan han också funderade på, om det icke fanns något till hans räddning. Ty att det var gnska litet att vänta från sina kamraters sida, insåg han lätt, då tigern i stor fart skyndade genom törnen och buskar åt sin kula, och beredde officeren hvarje ögonblick nya och större smärtor, hvilka blott voro en faslig döds förelöpare.

Han hade, emedan tigern höll honom i bröstet, händerne fria och goda pistoler

i bältet; låg lyckligtvis också med högra handen vid djurets venstra sida, varsamt grep han därför den ene pistolen och gaf eld, i det han sigtade på djurets hjerta. Skottet felade emedan skyttens hand antingen darrade eller och att han icke rigtat rätt; emellertid gjorde detta djuret ännu mera rasande och dref det till ännu större skyndsamhet. Han grep nu till den andre pistolen och denna gången var han lyckligare, han träffade sin fiende midt i hjertat. Så snart denne störtade död till marken, föll också han medvetlös ned och hade kanske varit utsatt för nya faror, om icke hans vänner, vägleda genom skotten, hade funnit hans spår. Han bars trots blod och sår under jubel- och fröjderop tillbaka till lägeret. Hans sår botades efterhand och som älderstigen man är han nu icke litet stolt öfver, att hans mod och hans rådhighet räddade honom från en tidig och marterfull död.

Humoristiskt.

En girighuk var nära sitt slut. Den tillkallade läkaren förklarade, att den sjuke på sin höjd blott hade 48 timmar att lefva. "Det vore förfärligt," ropade den döende, "det är ännu 3 månader till flyttningstiden och jag har betalt hyran på förband!"

Vid ett afskedsbesök, som en från universitetet afgående student aflade hos en af professorerna, sade den förre bland andra komplimenter: "Er har jag att tacka för allt hvad jag vet." "Ack," svarade professorn likaledes höfligt, "tala inte om en sådan småsak!"

En flicka, som just icke var mycket renlig af sig, ville besöka en maskerad; men var oense med sig sjelf i valet af kostym. Hon vände sig därför till sin fästman och

bad honom råda sig. Denne, som alltför väl kände hennes gränslösa fruktan att komma i beröring med vattnet, svarade tort: "Inte behöfver du att länge betänka dig; tvätta dig, min vän, så skall ingen menniska känna igen dig."

Under en häftig störtkur satt ett sällskap i en frus landthus, utan att denna bjöd sina främmande den ringaste förfriskning. Då anmärkte någon: "Det är dock ett stort nöje att kunna sitta så torrt."

Fransmän och Ryssar i hemmet.

Våra illustrationer framställa å ena tafflan representanter af franska och ryska folkets nationaltyper, och visa oss en af dessa kämpar, hvilka, fäktande med verkligt demoniskt mod, Ryssarne ha lärt att känna såsom sina förfärligaste fiender, nemligen en Zuav, som på en gata i Lyon berättar för en lyssnande skara fredliga borgare om stormningen af Malakofftornet — och å den andra framställas några efter naturen tecknade bilder af ryska bönder handlande och soldater, hvarvid man kan göra en intressant jemnförelse mellan det vestra och östra Europa.

De uttjente franska soldater som från Krim återvända till hemmet, utgöra föremålet för den stora publikens lifligaste uppmärksamhet. De fleste af dessa soldater bära ännu sin militära kostym. Folkets synnerliga favoriter äro Zuaverna med den fez-liknande mohriska tofsmössan och tröjan och benkläderna, som erinra om sjöröfvare. Dessa krigare med sina djerfva väderbitna ansigten och nakna halsar vandra fram på gatorna likasam lejon, de der söka efter någon, som vågar att

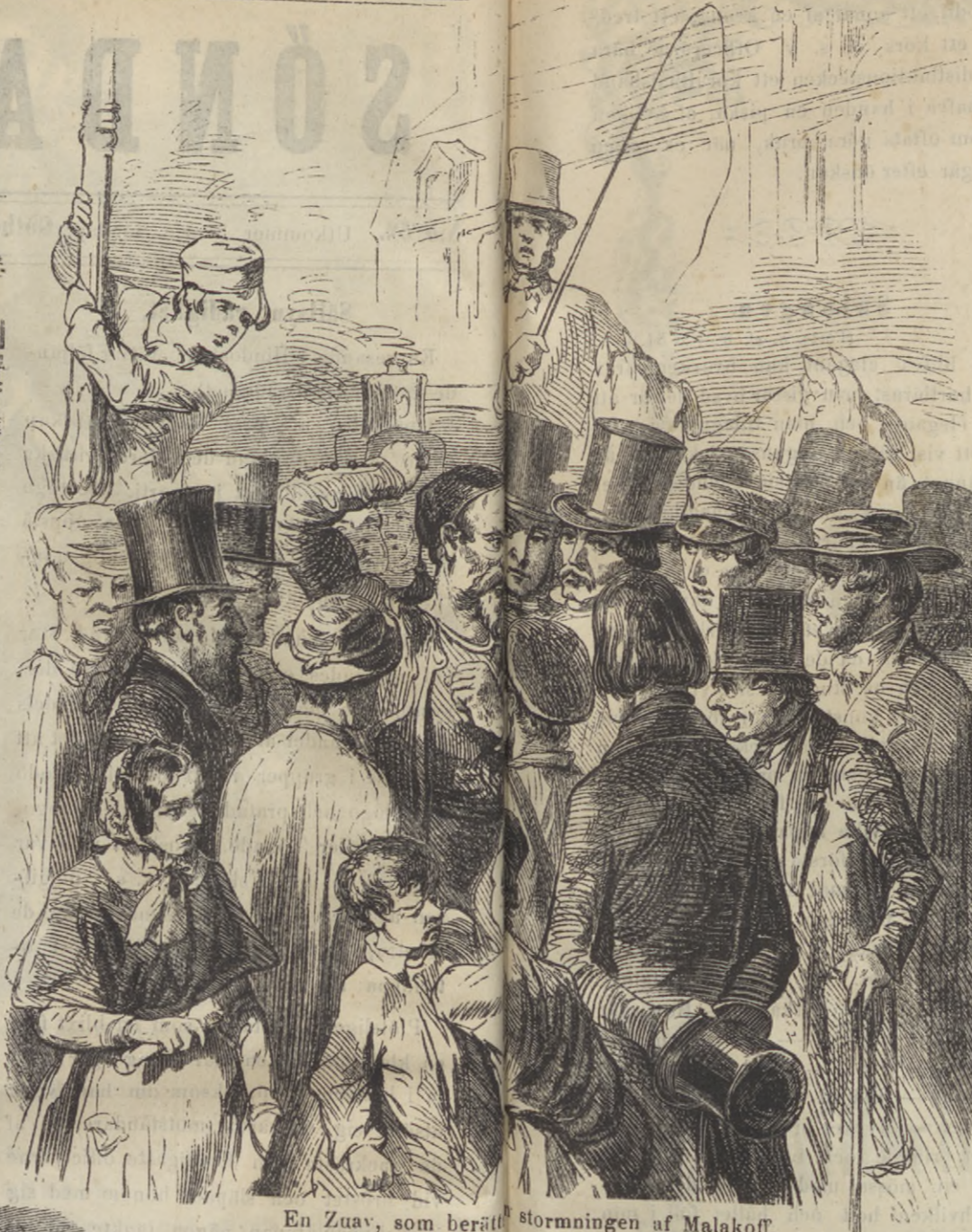
sätta deras mod och styrka på prof, och äro så helt och hållet orientalerade, att man till och med i deras maner och deras med många mohriska och turkiska uttryck blandade talesätt knappt skulle kunna anse för Frankrikes söner, om icke deras härkomst förkunnades genom deras entusiasm för fosterlandets ära, deras berättelser om vapenbragder, uti hvilka den franska örnen genom kulor och bajonetter hjälpt att erhålla segren. Dessa soldater äro rika på minnen och historier om hundratals scener från stridsfältet och lägerlivet, hvilka, berättade af dem, försätta åhörarna

midt in uti dessa händelser på Krim, som hela jorden följer med spänd uppmärksamhet. Dessa historier bli ännu mera lifvande, åskådliga och rörande genom de souvenirer, som veteranerna utom sina sår medföra till Frankrike. Det är dessa minnesmärken, som bestå uti ryska hjälmars epåletter och vapen, bland hvilka spetsarne af kosacklansar icke saknas, hvilka, i kampen man emot man, blifvit undanryckte flenden och hvilka påminna veteranerna om något särskilt viktigt ögonblick, då de en-

dast med knapp nöd kommo derifrån med lifvet, eller förtjente sig en dekoration. Dufvor och andra tama voglar, de sluge rättorna, de verldsberömda tornisterrättarna, bland hvilka många invalider, som hört flera kulor pipa, än folket, som begäpar dem, anser möjligt, bidraga ytterligare, att stegra publikens intresse till den grad, att man på gator och torg anhåller veteranerna och frågar dem så länge, som de ha lust att berätta och svara.

Rysk skylvakt.

En Zuav, som berättar stormningen af Malakoff.

Ryska soldater som laga mat.

Finne.

Finne.

Det är en helt annan värld, uti hvilken de illustrationer införa oss, hvilka framställa ryska scener och typer af det nationela ryska folklivet. Första bilden framställer några vid en vattenbalja sysselsatta ryska soldater, hvilka skölja och rensa det för måltiden bestämda kött, lungor, lefver och andra delar af slagtboskapen. Dessa soldater förneka till och med icke här verkan af detta jernhårda tjänst- och exercis-reglemente som man har kallat ryska armeens själ. Man

belåtenhet, största brist på bildning eller en sorglöshet, som hos dessa människor åtminstone har mycken likhet med lycka. Godmodigare, försönligare än i alla fall Stor-ryssen. Han är också den frommaste och mest uppfinningsrike. På femte bilden sälja svinhandlarna sina kära smådjur i fruset tillstånd. Denna handel är på Sennajatorget i Petersburg starkast till Jul och Påsk.

Svinhandlare i Petersburg.

En spökhistoria.

I Wakefield i Yorkshire lefde en gammal man, som var begåfvad med en glad själ, ett godt hjerta och en varaktig hellsa. Han var dödgräfvare; men jemte denna befattning var han tillika bildhuggare, och således icke blott begräfvde sina döde, utan smyckade jemväl deras grafvar och mejslade inskrifter på grafstenar och kors. Som följd häraf var han hvarken spökrädd eller vidskepplig och på kyrkogården hemmastadd hvad tid som helst af dygnet.

Sent en höstafton hade han en grafsten att fullborda, alldenstund han hela dagen hade blifvit störd i detta arbete genom andra göromål, och var tvungen att arbeta in på natten, emedan grafstenen skulle vara färdig följande dagen.

Han satt nu i förstugan till kyrkan, der han uppslugit sin atelier, och arbetade flitigt vid det ur lyktan uttagna ljuset. Då han på det närmaste var färdig, slog klockan i tornet elfva; men knappt hade det sista slaget förklingat, innau han tätt vid sitt öra hörde ordet "hiss," — han för förskräckt upp och tittade åt alla håll, men såg intet. Lugnt fortsatte han sitt arbete, men afbröts åter af samma ljud och förskräcktes ånyo, och dock måste han detoaktadt fullborda sitt arbete — klockan slog half tolf. Han grep ännu engång till sin mejsel, ty det återstod blott att rätta litet på bokstäfverna och lutade därför hufvudet tätt ned till stenen; men nu lät det spökliga hväsandet höra sig ännu tydligare och otäckare. Han bortkastade därför sin mejsel, tog sin lykta, ställde ljuset åter in uti densamma och skyndade, under det klockan i tornet slog tolf, hem till sitt.

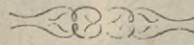
Han lade sig, men kunde icke sofva och ovilkorligt trängde sig den tanken på honom, att detta ljud på det heliga stället, och det till och med tre gånger, skulle för honom vara en uppmaning att bereda sig till den sista färden. Han var beredd att framträda för den högsta domaren, men ändå var dock jorden för skön att lemna så snart, och uppmaningen hade icke kommit från någon engel, ty stämman liknade alltför mycket en orms hväsande. Plågad af sådana tankar förlöt natten för honom sömlös och ju mera det närmade sig morgonen, desto ängsligare blef han.

Hans hustru, som ännu aldrig sett sin man tillbringa natten utan sömn, blef mycket ängslig och tillagade mycket

sorgsen hans frukost, då hon på engång utropade: "Du milde Gud!"

Ånyo förskräckt hoppade dödgrävaren upp ur sängen och begge betraktade hans peruk, på hvilken allt håret var bortsvedt.

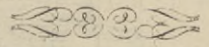
Nu var vår hjelte åter en glad och lycklig man, ty han hade nu förklaring på hväsandet. Under sin arbetsifver hade han kommit ljuset för nära och uppbränt sin peruk.

Dans som hofetikett.

Konung Guezo i Dahomey (Afrika) är den bekantaste af de afrikanska suveränerna och nyligen har han blifvit ännu mera märkvärdig genom sin förbindelse med England, som tvenne gånger låtit en beskickning afgå till honom. Forbes har häröfver utgifvit en mycket intressant bok, af hvilken vi bland annat erfara, att dansen eller snarare pantomimen hörer till etiketten vid denne svarte furstes hof, ministrarne närma sig honom blott dansande, sedan de flera gånger kastat sig ned för honom, och om konungen sjelf så befaller, utföres någon dans till en utmärkt gästs ära, hvori konungens hela omgifning måste deltaga. Äfven för engelska gesanten Forbes dansade man på detta sätt, och, trots sin engelska flegma, kunde han knappt afhålla sig från skratt; det fattades dessutom ganska litet att man icke tvingat honom sjelf deltaga i dansen. Konungen har i sin här, som består af 20,000 personer, 8000 qvinliga soldater, hvilka helt och hållet äro klädda som karlar, nemligen i vapenrock, korta vida byxor och hjälm. En god del af dessa amazoners exercis upptages af pantomimens dansar, hvilka nästan alltid föreställa ett mord. Dansarinnan gör med högra handen en åtbörd, som om hon högg hufvudet af motståndaren, derefter trampar hon den besegrade på nacken och lyfter upp dess hufvud med begge händerna. Dessa amazoner vilja icke vara qvinnor, därför älska de aldrig; de tänka blott på strid och blod, och om någon begår ett felsteg, så anger hon så väl sig sjelf som sin förförare, hvarefter begge måste ljuta döden. Hela den svarta hären är mycket väl beväpnad med bajonettgevärv o. s. v. Regimenterna åtskiljas medelst tecken på kragen; ett bar en bild af en

krokodil, ett annat af en krona, ett tredje af ett kors o. s. v. Officerarne bära som distinktionstecken ett korallhalsband och hafva i handen en piska, af hvilken de som oftats göra bruk, när exercisen icke går efter önskan.

Salongen.

(Forts. o. sl. fr. No 51.)

Att blifva elegant kan hvarken läras eller bortläras; man gissar hvad det är att vara elegant, och man tillegnar sig det på sitt vis, så att elegansen icke är något annat än att låta sin egendomlighet framträda i en för alla behaglig form. Derfor blir efterhärming aldrig elegans, utan blir tvärtom oftast löjlig och vedervärdig. Elegansen är alltid karakterens syster och detta veta isynnerhet modesömmerskorna, då de äro verkliga konstnärinnor och ha studerat sitt yrke. Man finner dylika konstnärinnor företrädesvis i Paris, hos hvilka man också tryggt kan köpa, utan att behöfva profva det köpta. Således ledsagade jag för kort tid sedan en vän, som ville köpa en mössa åt sin mor, till en af de första modehandlerskorna. — Huru gammal är er fru mor? frågade hon. Omkring 50 år. — Är hon mycket i sällskap? — Nej, hon lefver mycket indraget. — Är hon religiös? Besöker hon ofta kyrkan? — Hon går hvar dag i messan. — Hvad form har ansigtet? — Oval. — Hvad färg har hennes ögon? — Blågrå. — Huru är näsan? — Lång. — Mycket bra, sade modehandlerskan, ringde och befallde att hemta henne en mössa med det och det nummer, hvilken helt och hållet föll i min smak. — Ursäkta, min herre, inföll modehandlerskan, jag glömde att fråga om er herr far ännu lefver. — Nej, han är död. — Då är bandens färg något för mörk; sjelfva mössan måste vara ljusare. Hemta mig No . . . , tillade hon till en flicka, och den mössa, som nu inkom och som min vän skickade sin mor, klädde henne så förträffligt, som om den för henne särskildt hade blifvit förfärdigad.

En förändring i smaken och modet visar sig deruti, att man börjar att bortlägga begagnandet af guld på tafvelrammar, möbler o. s. v. och i dess ställe väljer silfver. Silfverrammar på sidentapeter ser i alla fall atmärkt väl ut; i synnerhet om då äfven stolar etc. äro försedda med silfverprydnader. Förkärleken för herdescener, icke blott på solfjädrar, utan och i taken på rum, utbreder sig allt mer och mer. Taken i boudoirs med sådana målningar äro för det mesta ljusblå.